

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 569

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 18 iulie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
175.	— Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 46/2008 — Codul silvic, precum și pentru modificarea art. 5 alin. (2) din Legea nr. 192/2010 privind trecerea unor drumuri forestiere și a lucrărilor de corectare a torenților din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în domeniul public al unor unități administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora	2–9
640.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 46/2008 — Codul silvic, precum și pentru modificarea art. 5 alin. (2) din Legea nr. 192/2010 privind trecerea unor drumuri forestiere și a lucrărilor de corectare a torenților din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în domeniul public al unor unități administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora	9
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 69 din 28 februarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006 și ale art. 349 din Codul penal	10–14
	★	
	Opinie separată	14–15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru modificarea și completarea Legii nr. 46/2008 — Codul silvic, precum și pentru modificarea art. 5 alin. (2) din Legea nr. 192/2010 privind trecerea unor drumuri forestiere și a lucrărilor de corectare a torenților din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în domeniul public al unor unități administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 12 august 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (2), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) plantațiile cu specii forestiere din zonele de protecție a lucrărilor hidrotehnice și de îmbunătățiri funciare realizate pe terenurile proprietate publică a statului, precum și plantațiile cu specii forestiere de pe terenurile administrate de Agenția Domeniilor Statului, care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1); intervențiile administratorilor lucrărilor hidrotehnice și de îmbunătățiri funciare pe terenurile cărora sunt amplasate aceste plantații se fac numai în baza aprobării administratorului fondului forestier proprietate publică a statului, fără alte avize/aprobări/autorizații; prevederile art. 33 și 35—42 nu sunt aplicabile în cazul acestor intervenții; trecerea acestor terenuri în administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva se face prin hotărâre a Guvernului.”

2. Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — În sensul prezentului cod, definițiile termenilor utilizați sunt prevăzute în anexa nr. 1.”

3. La articolul 6, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Vegetația forestieră din afara fondului forestier național este supusă normelor tehnice silvice privind evaluarea masei lemnoase și reglementărilor privind circulația materialului lemnos.”

4. La articolul 11 alineatul (3), litera b) se abrogă.

5. După articolul 12 se introduce un nou articol, articolul 12¹, cu următorul cuprins:

„Art. 12¹. — (1) Dreptul de proprietate publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale asupra fondului forestier se intabulează în sistemul integrat de cadastru și carte funciară la cererea administratorilor fondului forestier, proprietate publică a statului, respectiv a proprietarului, în cazul proprietății publice a unităților administrativ-teritoriale, în baza actelor de proprietate și a documentației cadastrale întocmite conform prevederilor legale.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în lipsa actelor de proprietate se efectuează înscrierea provizorie, în baza amenajamentului silvic valabil, neactualizat. În această situație, coordonatele punctelor de pe limita imobilelor respective vor fi determinate, în sistem Stereografic 1970, prin vectorizare, la nivel de unitate administrativ-teritorială. Orice litigiu cu privire la eventualele suprapuneri se soluționează pe cale amiabilă sau prin instanța de judecată conform reglementărilor prevăzute de

Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Justificarea înscrierii provizorii pentru situațiile prevăzute la alin. (2) se face în baza amenajamentului silvic valabil actualizat al fondului forestier proprietate publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, care confirmă suprafața și identitatea dintre imobilul din documentația cadastrală și cel evidențiat în amenajamentul silvic actualizat.”

6. La articolul 14, alineatele (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Conducerea și reprezentarea legală a ocolului silvic de regim sunt asigurate de șeful ocolului silvic, numit de proprietarul unic, consiliul local, consiliul de administrație ori de adunarea generală, după caz, cu avizul favorabil al autorității publice centrale care răspunde de silvicultură. Conducerea ocolului silvic de stat este asigurată de către șeful de ocol, care este numit în funcție prin concurs, de către conducerea unității Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva sau de conducerea Regiei Autonome Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat, după caz, iar conducerea bazei experimentale este asigurată de către șeful bazei experimentale, care este numit în funcție prin concurs, de către conducerea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Silvicultură «Marin Drăcea»; revocarea șefului ocolului silvic de regim se face cu avizul favorabil al autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.

(5) Șefii ocoalelor silvice prevăzute la art. 10 alin. (2) și conducătorii structurilor silvice de rang superior sunt angajați cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată/contract de mandat, după caz, și trebuie să aibă vechimea de minimum 5 ani, respectiv 8 ani, ca ingineri cu studii superioare silvice în domeniul silviculturii, conform reglementărilor în vigoare.”

7. Articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Administrarea, precum și serviciile silvice, după caz, se asigură cu respectarea principiului teritorialității.

(2) Ocolul silvic se constituie, funcționează și asigură administrarea și/sau serviciile silvice pentru suprafețe de fond forestier aflate în limitele teritoriale ale județului în care acesta are sediul social și în județele limitrofe acestuia, cu respectarea principiului teritorialității.

(3) Face excepție de la prevederile alin. (2) proprietarul unic care are în proprietate fond forestier și în alte județe decât județul în care ocolul silvic își are sediul social, care poate constitui un ocol silvic de regim, cu respectarea prevederilor prezentei legi.

(4) Ocolul silvic care administrează și/sau asigură serviciile silvice, pentru suprafața cea mai mare de fond forestier, pe teritoriul unei comune, unui oraș sau municipiu, după caz, denumit în continuare *ocol silvic nominalizat*, stabilit anual până

la data de 1 decembrie pentru anul următor prin decizie a conducătorului structurii teritoriale de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, este obligat, la cererea deținătorului, să asigure pe bază de contract serviciile silvice pentru suprafețele de fond forestier de maximum 30 ha, aparținând persoanelor fizice și juridice, de pe raza comunei, orașului sau municipiului respectiv; pentru anul 2017 stabilirea ocolului silvic nominalizat se face prin decizie a conducătorului structurii teritoriale de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

(5) Pentru fondul forestier în suprafață de maximum 30 ha inclusiv, pentru care nu există administrare sau pentru care nu sunt asigurate serviciile silvice, iar proprietarul nu se poate identifica sau pentru care proprietarul a decedat și nu s-a realizat dezbateră succesorală, structura teritorială de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură notifică în scris unitatea administrativ-teritorială în raza căreia se găsește suprafața de fond forestier cu privire la intenția de a se asigura servicii silvice pentru aceste suprafețe.

(6) Notificarea prevăzută la alin. (5) se transmite și ocolului silvic nominalizat care va efectua un control de fond/va evalua, în condițiile legii, eventualele pagube aduse fondului forestier pentru suprafața pentru care nu există servicii silvice și va asigura serviciile silvice pentru această suprafață.

(7) Pentru suprafețele de fond forestier de maximum 30 ha, prevăzute la alin. (5), asigurarea serviciilor silvice de către ocolul silvic nominalizat se face prin act de constatare încheiat între reprezentantul ocolului silvic nominalizat și reprezentantul structurii teritoriale de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, după evaluarea de către ocolul silvic nominalizat, în condițiile legii, a eventualelor pagube aduse fondului forestier.

(8) Încheierea contractului de servicii silvice pentru situațiile prevăzute la alin. (4) și preluarea suprafețelor în vederea asigurării serviciilor silvice se realizează în maximum 30 de zile de la solicitare; în situația condițiilor atmosferice nefavorabile care nu permit identificarea eventualelor prejudicii, termenul se poate prelungi cu 30 de zile de la data constatării încetării acțiunii factorului vătămător.

(9) Costurile necesare asigurării serviciilor silvice pentru situațiile prevăzute la alin. (4) și (5) se suportă de la bugetul de stat, prin bugetul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.

(10) Pentru suprafețele de fond forestier de maximum 30 ha, pentru care nu există administrare sau pentru care nu sunt asigurate serviciile silvice, asigurarea serviciilor silvice de către ocolul silvic nominalizat se face prin act de constatare încheiat între reprezentantul ocolului silvic nominalizat și reprezentantul structurii teritoriale de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, după realizarea controlului de fond/evaluarea de către ocolul silvic, în condițiile legii, a eventualelor pagube aduse fondului forestier.

(11) Metodologia de calcul al cheltuielilor destinate asigurării serviciilor silvice pentru suprafețele de fond forestier de maximum 30 ha prevăzute la alin. (5) este prevăzută în anexa nr. 2.

(12) Costurile medii/ha necesare asigurării serviciilor silvice pentru suprafețele de fond forestier prevăzute la alin. (10) sunt cele calculate potrivit metodologiei prevăzute la alin. (11), iar contravaloarea serviciilor silvice se suportă de către proprietar/succesorul în drepturi, în baza devizului întocmit și comunicat de ocolul silvic nominalizat; valoarea devizului se calculează ca produs între suprafață și costurile medii/ha pe suprafețele aferente formelor de relief, iar valoarea acestuia este purtătoare de TVA.

(13) Valoarea devizului prevăzut la alin. (12), acceptat în mod expres sau tacit prin necontestare de proprietar/succesorul în drepturi, în termen de 30 de zile calendaristice de la data comunicării, constituie titlu executoriu, fiind temei pentru facturarea și recuperarea contravalorii serviciilor silvice efectuate.

(14) În situația în care sumele prevăzute prin deviz nu sunt plătite de către proprietar/succesorul în drepturi în termenul prevăzut la alin. (13), acestea se recuperează prin executare silită, potrivit legii.

(15) Nerespectarea principiului teritorialității prevăzut la alin. (2) și (3) se sancționează cu revocarea avizului emis pentru șeful ocolului silvic de către autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură.”

8. La articolul 18, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Proprietarii vegetației forestiere din afara fondului forestier național au următoarele obligații:”.

9. La articolul 20, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Proprietarul/Succesorul în drepturi/Orice persoană care are calitatea de a beneficia de uzufruct și demonstrează cu documente potrivit prevederilor Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, care are încheiat contract de administrare sau de servicii silvice pe o perioadă de minimum 10 ani pentru fondul forestier pe care îl deține, cu suprafața de maximum 10 ha, poate recolta un volum de maximum 5 mc/an/ha de pe această suprafață, în funcție de caracteristicile structurale ale arboretului; volumul care se poate recolta pe un hectar, indiferent de numărul persoanelor beneficiare sau de calitatea acestora, este de maximum 5 mc/an.”

10. La articolul 21, după alineatul (2) se introduc patru noi alineate, alineatele (2¹)—(2⁴), cu următorul cuprins:

„(2¹) Până la aprobarea amenajamentului silvic, elaborat în condițiile prezentei legi, se aplică prevederile ședinței de preavizare a soluțiilor tehnice. Neavizarea amenajamentului silvic în Comisia tehnică de avizare pentru silvicultură în același an în care se organizează ședința de preavizare a soluțiilor tehnice determină suspendarea aplicării prevederilor amenajamentului silvic până la data la care acesta este avizat.

(2²) Este obligatorie verificarea modului de aplicare a prevederilor amenajamentelor silvice cel puțin la jumătatea perioadei de valabilitate a acestora, conform metodologiei aprobate prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.

(2³) Proprietarul de fond forestier a cărui proprietate este de peste 10 ha, dar mai mică de 100 ha poate solicita amenajarea acestuia printr-un addendum la un amenajament silvic în vigoare, cu acordul deținătorului acestuia.

(2⁴) Amenajarea în condițiile alin. (2³) se face numai dacă fondul forestier pentru care este aprobat amenajamentul silvic în vigoare se suprapune parțial sau total peste teritoriul unității administrativ-teritoriale în care este amplasată proprietatea forestieră pentru care se întocmește addendum; addendumul preia termenul de valabilitate a amenajamentului silvic existent, iar reglementarea procesului de producție se face în condițiile normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor.”

11. La articolul 23, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — (1) Pădurile, astfel cum sunt definite de prezentul cod, care, anterior intrării în vigoare a acestuia, au făcut parte din categoria vegetației forestiere de pe terenuri din afara fondului forestier național, devin fond forestier național și se integrează în unități de producție și/sau de protecție existente

ori se constituie în unități de producție și/sau de protecție noi, dacă sunt îndeplinite condițiile impuse de normele tehnice pentru amenajarea pădurilor și dobândesc destinație forestieră prin includerea în amenajamentul silvic.”

12. La articolul 23, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Proprietarii de păduri provenite din vegetația forestieră de pe terenuri din afara fondului forestier național potrivit alin. (1) sunt scutiți de impozite după includerea acestora în fondul forestier național, iar ocuparea temporară sau scoaterea definitivă din fondul forestier național pentru realizarea obiectivelor prevăzute la art. 37 alin. (1), având ca beneficiar proprietarul, este scutită de obligațiile bănești prevăzute la art. 41 și 42 și de oferirea de terenuri în compensare.”

13. La articolul 30, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 30. — (1) Lucrările de regenerare artificială și de completare a regenerărilor naturale se execută în termen de cel mult două sezoane de vegetație de la tăierea unică/definitivă/după tăieri de produse accidentale sau tăieri ilegale pe suprafețe compacte de peste 0,5 ha, cu excepția extragerii masei lemnoase din arborete afectate de doborâturi și rupturi masive de vânt și zăpadă și de uscarea anormală și a tăierilor unice în fondul forestier din Lunca și Delta Dunării, precum și din luncile râurilor interioare; în funcție de amploarea fenomenului, structura teritorială de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură stabilește perioada maximă de regenerare artificială pentru situațiile de excepție, perioadă care nu poate să fie mai mare de 5 sezoane de vegetație de la tăiere.”

14. La articolul 32, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 32. — (1) În cazul în care proprietarul nu își îndeplinește obligația prevăzută la art. 17 alin. (2) lit. c) din motive imputabile, structura teritorială de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, după somație, asigură, prin ocoale silvice sau prin operatori economici atestați, executarea lucrărilor de regenerare artificială și de întreținere, pe bază de deviz, până la închiderea stării de masiv, contravaloarea acestor lucrări fiind suportată de proprietar.”

15. La articolul 37 alineatul (1), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) surse și rețele de apă și de canalizare, inclusiv ape minerale, surse și rețele de energie din resurse convenționale sau regenerabile, rețele și sisteme de comunicații, drumuri de interes județean și local, parcuri recreative, parcuri tematice și/sau educaționale, situri arheologice înscrise în patrimoniul mondial UNESCO, monumente istorice, centre de management integrat al deșeurilor, precum și lucrări și/sau construcții hidrotehnice și de piscicultură;”

16. La articolul 51, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Personalul silvic cu atribuții de pază răspunde patrimonial, în conformitate cu prevederile Codului muncii, pentru pagubele produse pe suprafețele de fond forestier sau în terenurile din afara fondului forestier pe care le are în pază, în situația în care în termen de 24 de ore de la constatarea pagubelor nu informează, în scris, ocolul silvic; șeful ocolului silvic răspunde patrimonial, în conformitate cu prevederile Codului muncii, pentru pagubele produse pe suprafețele de fond forestier sau în terenurile din afara fondului forestier dacă nu sesizează unitățile de poliție sau jandarmerie cele mai apropiate, în maximum 24 de ore de la înregistrarea informației referitoare la constatarea pagubelor.”

17. La articolul 59 alineatul (3), după litera b) se introduce o nouă literă, litera c), cu următorul cuprins:

„c) recoltarea produselor accidentale I, cu aprobarea structurii teritoriale de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.”

18. La articolul 59, după alineatul (5) se introduc noi alineate, alineatele (5¹)—(5⁹), cu următorul cuprins:

„(5¹) Lucrările de îngrijire și conducere a arboretelor, tăierile de igienă, precum și tăierile de produse accidentale dispersate sau realizate pe suprafețe compacte de maximum 3 ha, executate în fondul forestier proprietate publică a statului, se realizează de către administratorii prevăzuți de lege, prin exploatare în regie proprie, cu forțe proprii sau prin prestări servicii cu operatori economici atestați pentru lucrări de exploatare forestieră.

(5²) Volumul disponibil rezultat ca lemn de lucru cu diametrul la capătul gros de maximum 24 cm și ca lemn de foc din lucrările de îngrijire și conducere a arboretelor, din tăierile de igienă, precum și din tăierile de produse accidentale dispersate sau realizate pe suprafețe compacte de maximum 3 ha, din fondul forestier proprietate publică a statului, se valorifică în următoarea ordine de prioritate:

a) pentru necesarul de lemn al populației, în baza solicitărilor centralizate de unitățile administrativ-teritoriale pe suprafața cărora este amplasat fondul forestier administrat de ocolul silvic de stat; această cantitate se valorifică prin vânzare directă, iar cumpărătorul acesteia nu are dreptul de comercializare; centralizarea solicitărilor se va face până la data de 1 august, iar transmiterea acestora către ocolul silvic se face până la data de 15 august;

b) pentru consumul propriu al unităților de interes local finanțate, integral sau parțial, de la bugetul de stat sau bugetul local, care nu desfășoară activitate economică în sensul reglementărilor comunitare în domeniul ajutorului de stat, în baza solicitărilor centralizate de unitățile administrativ-teritoriale pe suprafața cărora este amplasat fondul forestier; această cantitate se valorifică prin vânzare directă, iar cumpărătorul acesteia nu are dreptul de comercializare;

c) consumul propriu al administratorilor fondului forestier proprietate publică a statului.

(5³) Volumul disponibil rezultat ca lemn de lucru cu diametrul la capătul gros de maximum 24 cm și ca lemn de foc din lucrările de îngrijire și conducere a arboretelor, din tăierile de igienă, precum și din tăierile de produse accidentale dispersate sau realizate pe suprafețe compacte de maximum 3 ha, executate în fondul forestier proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale, se valorifică în condițiile regulamentului de valorificare a masei lemnoase din fondul forestier proprietate publică în vigoare, în următoarea ordine de prioritate:

a) pentru necesarul de lemn populației din raza unității administrativ-teritoriale; această cantitate se valorifică prin vânzare directă, iar cumpărătorul acesteia nu are dreptul de comercializare;

b) pentru consumul propriu al unităților de interes local de pe raza unității administrativ-teritoriale finanțate, integral sau parțial, de la bugetul de stat sau bugetul local, care nu desfășoară activitate economică în sensul reglementărilor comunitare în domeniul ajutorului de stat; această cantitate se valorifică prin vânzare directă, iar cumpărătorul acesteia nu are dreptul de comercializare;

c) consumul propriu al administratorilor fondului forestier proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale;

d) în situația în care nu se poate asigura necesarul de lemn de foc din resursa prevăzută mai sus, unitățile administrativ-teritoriale pot hotărî să se asigure necesarul de lemn de foc și din volumul rezultat prin aplicarea celorlalte categorii de lucrări silvotecnice.

(5⁴) Volumul de lemn de lucru cu diametrul la capătul gros de maximum 24 cm și de lemn de foc, rămas după acoperirea necesarului de lemn în condițiile alin. (5²) sau (5³), se valorifică, prin vânzare directă, către populația din unitățile administrativ-teritoriale limitrofe unității administrativ-teritoriale pe suprafața căreia este amplasat fondul forestier administrat.

(5⁵) Volumul disponibil de lemn de lucru cu diametrul la capătul gros de maximum 24 cm și de lemn de foc, rămas după acoperirea necesarului de lemn în condițiile alin. (5⁴), se valorifică în condițiile regulamentului de valorificare a masei lemnoase din fondul forestier proprietate publică, în vigoare.

(5⁶) Volumul de lemn prevăzut la alin. (5¹) se adaugă la volumul maxim care poate fi valorificat ca materiale lemnoase fasonate de către administratorii fondului forestier proprietate publică a statului, stabilit în condițiile regulamentului de valorificare a masei lemnoase din fondul forestier proprietate publică.

(5⁷) Pentru județele deficitare în păduri, solicitările formulate către unitățile administrativ-teritoriale se centralizează la nivelul prefecturilor și se transmit Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în vederea comunicării către acestea a existenței în județele limitrofe a eventualelor volume de lemn de lucru cu diametrul la capătul gros de maximum 24 cm și de lemn de foc, disponibile spre vânzare.

(5⁸) Persoanele fizice care au în proprietate fond forestier din care își pot acoperi cantitatea de lemn necesară încălzirii locuințelor, de minimum 10 mc/an, nu pot beneficia de lemn de foc pentru încălzirea locuințelor în condițiile alin. (5²)—(5⁴).

(5⁹) Materialele lemnoase prevăzute la alin. (5²)—(5⁴), comercializate de către cumpărătorii acestora, sunt fără proveniență legală și se confiscă fizic sau valoric, după caz, în condițiile legii.”

19. La articolul 59, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Produsele accidentale se recoltează integral din fondul forestier; în situația în care volumul produselor accidentale l cumulat cu volumul recoltat anterior apariției acestora depășește posibilitatea, ocolul silvic care asigură administrarea/serviciile silvice, după caz, întocmește documentația potrivit metodologiei prevăzute la alin. (6¹) și o transmite spre aprobare structurii teritoriale de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură. În ariile naturale protejate se respectă legislația specifică protecției mediului.”

20. La articolul 59, după alineatul (6) se introduc trei noi alineate, alineatele (6¹)—(6³), cu următorul cuprins:

„(6¹) Depășirea posibilității prevăzute la alin. (6) se aprobă prin decizie a conducătorului structurii teritoriale de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, în baza metodologiei aprobate prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.

(6²) În termen de 5 zile lucrătoare de la aprobare, structura teritorială de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură transmite Comisiei tehnice de avizare pentru silvicultură decizia de aprobare a depășirii posibilității, care decide aprobarea/respingerea elaborării unui nou amenajament silvic; la stabilirea posibilității din noul amenajament silvic se ia în considerare volumul cu care s-a depășit posibilitatea din amenajamentul anterior.

(6³) Pentru suprafețele de fond forestier cuprinse între 10,1 și 100 ha, pentru care nu există amenajament silvic elaborat, produsele accidentale se pot recolta numai după elaborarea unui addendum la un amenajament silvic în vigoare și aprobarea acestuia în Comisia tehnică de avizare pentru silvicultură.”

21. La articolul 62, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Fac excepție de la prevederile alin. (2) proprietarii de fond forestier, persoane juridice și fizice, care pot exploata, fără atestare, din proprietatea lor un volum de până la 20 mc/an, în condițiile legii.”

22. La articolul 62, după alineatul (4) se introduc trei noi alineate, alineatele (4¹)—(4³), cu următorul cuprins:

„(4¹) În scopul prevenirii inundațiilor, Administrația Națională «Apele Române» și subunitățile acesteia pot efectua lucrările de exploatare a vegetației forestiere din albia minoră și de pe suprafața construcțiilor hidrotehnice, fără a deține certificat de atestare.

(4²) În vederea exploatarea materialului lemnos în condițiile art. 62 alin. (3), ocolul silvic nominalizat poate stabili un program săptămânal pentru efectuarea lucrărilor de transport valabil pentru întreg teritoriul unității administrativ-teritoriale. Programul astfel stabilit se comunică consiliului local în vederea aducerii la cunoștința persoanelor fizice și juridice interesate.

(4³) Prevederile art. 62 alin. (3) și (4²) se aplică și în cazul materialului lemnos exploatat din afara fondului forestier.”

23. La articolul 68, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Prestațiile silvice în vegetația din afara fondului forestier sunt realizate pe raza unei unități administrativ-teritoriale de către ocolul silvic nominalizat.”

24. Articolul 73 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 73. — Normele referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund, precum și cele privind proveniența și circulația materialelor lemnoase destinate consumului propriu al proprietarului se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.”

25. La articolul 90, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Realizarea Sistemului național al perdelelor forestiere de protecție constituie obiectiv de utilitate publică. Execuția lucrărilor de înființare a perdelelor forestiere de protecție se face în baza studiilor tehnico-economice prevăzute la art. 7 alin. (3) din Legea nr. 289/2002 privind perdelele forestiere de protecție, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și cu respectarea cerințelor prevăzute la art. 7 alin. (4) și (6)—(8) din Legea nr. 289/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fără a fi necesară obținerea altor avize/aprobări/autorizații/acorduri.”

26. La articolul 95, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Scoaterea definitivă a terenurilor din fondul forestier aparținând formelor asociative prevăzute la alin. (1) este permisă pentru realizarea și/sau extinderea obiectivelor și lucrărilor prevăzute la art. 36 și art. 37 alin. (1) lit. a) și d)—f); terenurile oferite în compensare intră în proprietatea formelor asociative și întregesc drepturile membrilor proporțional cu cotele deținute.”

27. La articolul 97 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) asigurarea integrală de la bugetul de stat a costurilor serviciilor silvice pentru fondul forestier proprietate privată a persoanelor fizice și juridice, dacă suprafața proprietății forestiere este mai mică sau egală cu 30 ha, indiferent dacă aceasta este sau nu este cuprinsă într-o asociație; plata se face către ocolul silvic care asigură serviciile silvice, după caz; lucrările silvice se execută de către ocolul silvic nominalizat pe bază de contract, contra cost, la solicitarea proprietarului/succesorului în drepturi.”

28. La articolul 97 alineatul (1), după litera a) se introduc două noi litere, literele a¹) și a²), cu următorul cuprins:

„a¹) asigurarea integrală de la bugetul de stat a costurilor necesare asigurării serviciilor silvice pentru suprafețele de fond forestier de maximum 30 ha, în situația în care persoanele fizice și juridice deținătoare nu pot face dovada proprietății prin acte, indiferent dacă aceste suprafețe sunt sau nu sunt cuprinse într-o asociație; plata se face către ocolul silvic nominalizat în baza devizului întocmit de acesta. Celelalte lucrări silvice care nu sunt incluse în serviciile silvice se execută de către ocolul silvic nominalizat pe bază de contract, contra cost, la solicitarea proprietarului/succesorului în drepturi;

a²) devizul prevăzut la lit. a¹) se calculează ca produs între suprafață și costurile medii/ha pe suprafețele aferente formelor de relief, potrivit metodologiei prevăzute la art. 16 alin. (11);”.

29. Articolul 98 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 98. — Sumele prevăzute la art. 97 alin. (1) lit. a), a¹), c), d) și e) se pun la dispoziția ocolului silvic care asigură administrarea/serviciile silvice, după caz, cele prevăzute la art. 97 alin. (1) lit. b), f) și g) și la art. 101 se pun la dispoziția proprietarilor, iar cele prevăzute la art. 21 alin. (4) se pun la dispoziția structurilor teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.”

30. La articolul 105, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Valoarea prejudiciului prevăzut la alin. (1), produs prin fapte care constituie infracțiuni sau contravenții, se stabilește prin însumarea valorii pagubei produse pădurii cu valoarea funcțiilor pădurii nerealizate.”

31. La articolul 105, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (2¹) și (2²), cu următorul cuprins:

„(2¹) Valoarea pagubei produse pădurii se calculează conform legii.

(2²) Valoarea funcțiilor pădurii nerealizate se calculează după cum urmează:

a) pentru pădurile încadrate în tipurile funcționale T V și T VI: prin aplicarea factorului 0,5 la valoarea pagubei produse pădurii;

b) pentru pădurile încadrate în tipurile funcționale T III și T IV: prin aplicarea factorului 0,7 la valoarea pagubei produse pădurii;

c) pentru pădurile încadrate în tipul funcțional T II: prin aplicarea factorului 1,0 la valoarea pagubei produse pădurii;

d) pentru pădurile încadrate în tipul funcțional T I: prin aplicarea factorului 1,5 la valoarea pagubei produse pădurii;

e) pentru fondul forestier pentru care nu există obligativitatea întocmirii amenajamentului silvic în condițiile art. 20 alin. (2): prin aplicarea factorului 0,5 la valoarea pagubei produse pădurii.”

32. La articolul 105, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Sumele care reprezintă valoarea funcțiilor pădurii nerealizate sunt destinate integral fondului de ameliorare a fondului funciar cu destinație silvică. Pentru aceste valori de compensare stă în instanță autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură și/sau structurile teritoriale de specialitate ale acesteia.”

33. La articolul 107, partea introductivă a alineatului (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 107. — (1) Tăierea, ruperea, distrugerea, degradarea ori scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieti sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, constituie infracțiune silvică și se pedepsește după cum urmează.”

34. După articolul 107 se introduce un nou articol, articolul 107¹, cu următorul cuprins:

„Art. 107¹. — (1) Folosirea dispozitivelor speciale de marcat prevăzute la art. 63 fără drept sau cu nerespectarea reglementărilor specifice în vigoare constituie infracțiune silvică și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) În cazul falsificării dispozitivelor speciale de marcat prevăzute la art. 63, sunt aplicabile dispozițiile art. 317 din Codul penal.”

35. La articolul 120, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Personalul silvic din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, al subunităților teritoriale ale acesteia, al ocoalelor silvice de regim, al structurilor silvice de rang superior, al Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Silvicultură «Marin Drăcea» beneficiază de un spor de risc de 25% din salariul de bază.”

36. După articolul 132 se introduce un nou articol, articolul 133, cu următorul cuprins:

„Art. 133. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta lege.”

37. La anexă, devenită anexa nr. 1 „Definiții”, punctele 2, 23 și 33 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„2. *Amenajament silvic* — studiul de bază în gestionarea pădurilor, fundamentat ecologic, cu conținut tehnico-organizatoric, juridic și economic. Addendumul este parte a amenajamentului silvic, iar avizarea elaborării și aprobarea acestuia se fac de către Comisia tehnică de avizare pentru silvicultură.

23. *Ocol silvic* — unitatea silvică înființată în scopul administrării sau asigurării serviciilor pentru fondul forestier național, având suprafața minimă de constituire după cum urmează:

- a) în regiunea de câmpie — 3.000 ha fond forestier;
- b) în regiunea de deal — 5.000 ha fond forestier;
- c) în regiunea de munte — 7.000 ha fond forestier.

Ocoalele silvice sunt:

a) ocoale silvice de stat, care pot fi înființate de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva și de Regia Autonomă Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat, după caz;

b) baze experimentale, care sunt înființate de Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Silvicultură «Marin Drăcea»;

c) ocoale silvice de regim, care pot fi înființate de:

- (i) proprietari persoane fizice sau juridice sau de asociații ale acestora și pot funcționa ca asociații și fundații sau ca societăți reglementate de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
- (ii) unități administrativ-teritoriale sau de asociații ale acestora și pot funcționa ca regii de interes local;
- (iii) asociații între unități administrativ-teritoriale și/sau persoane fizice și/sau juridice și pot funcționa ca asociații și fundații sau ca societăți reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare; pentru proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale, aceste ocoale silvice pot asigura numai servicii silvice.

La constituirea și funcționarea ocoalelor silvice de regim se iau în calcul numai suprafețele de fond forestier aflate în proprietate sau ale proprietarilor/asociației de proprietari care au/a solicitat constituirea ocolului silvic.

Se exceptează de la condiția minimă de suprafață prevăzută de prezenta lege ocolul silvic înființat de Regia Autonomă Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat și bazele experimentale înființate de Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Silvicultură «Marin Drăcea».

33. *Prejudiciu* — efectul unei acțiuni umane prin care sunt afectate integritatea pădurii și/sau realizarea funcțiilor pe care aceasta ar trebui să le asigure sau integritatea vegetației forestiere din afara fondului forestier național. Aceste acțiuni pot afecta fondul forestier și vegetația forestieră din afara fondului forestier național:

- a) în mod direct, prin acțiuni desfășurate ilegal;
 b) în mod indirect, prin acțiuni al căror efect asupra pădurii poate fi cuantificat în timp.

Se încadrează în acest tip efectele produse asupra acestora în urma poluării, realizării de construcții, exploatării de resurse naturale, cu identificarea relației cauză-efect certificate prin studii realizate de organisme abilitate, neamenajarea zonelor de limitare a propagării incendiilor, precum și neasigurarea dotării minime pentru intervenție în caz de incendiu.

Prejudiciul produs prin lucrările de exploatare forestieră, stabilit conform instrucțiunilor tehnice, nu reprezintă prejudiciu adus pădurii.

Prejudiciul are două componente:

1. paguba produsă pădurii sau vegetației forestiere din afara fondului forestier național, componentă evaluabilă ca valoare materială;

2. valoarea funcțiilor pădurii nerealizate, componentă care se evaluează convențional, în funcție de valoarea pagubei produse pădurii, în condițiile art. 105 alin. (2).

În cazul vegetației forestiere din afara fondului forestier național, a lucrărilor de exploatare forestieră, atât în fond forestier, cât și în afara acestuia, nu se calculează valoarea funcțiilor pădurii nerealizate.”

38. După anexa denumită „Definiții” se introduce o nouă anexă, anexa nr. 2, cu următorul cuprins:

„ANEXA Nr. 2

METODOLOGIE

de calcul al cheltuielilor destinate asigurării serviciilor silvice pentru suprafețele de fond forestier de maximum 30 ha inclusiv

Art. 1. — Valoarea sumelor destinate serviciilor silvice (V_{tss}) se calculează cu formula:

$$V_{tss} = V_{ss} \times S_p$$

S_p — suprafața pentru care se asigură serviciile silvice — ha;

$$V_{ss} = [(S_{mbe} \times 12/S_{mc}) + C_a \times 12/S_{mc}] \times 115\%;$$

V_{ss} — contravaloarea serviciilor silvice/an/ha — lei;

S_{mbe} — salariul mediu brut pe economie comunicat de Institutul Național de Statistică pentru luna iunie a anului precedent efectuării administrării — lei;

S_{mc} *) — suprafața medie a unui canton silvic, respectiv:

— 400 ha în zona de câmpie; se încadrează terenurile forestiere cu altitudine de maximum 300 m;

— 800 ha în zona de deal; se încadrează terenurile forestiere cu altitudine cuprinsă între 301 și 800 m;

— 1.300 ha în zona de munte; se încadrează terenurile forestiere cu altitudine > de 800 m;

C_a — valoare cote angajator aferente S_{mbe} — lei;

15% — cheltuieli indirecte

Art. 2. — (1) Ocolul silvic nominalizat întocmește cererea de decontare și fișa de calcul al sumelor pentru asigurarea serviciilor silvice, al cărei model este prevăzut în tabelul nr. 1 la prezenta metodologie, semnate de șeful ocolului silvic.

(2) Șeful ocolului silvic transmite structurii teritoriale de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură cererea de decontare și fișa de calcul al sumelor pentru asigurarea serviciilor silvice, în vederea decontării, trimestrial, în primele 15 zile ale trimestrului următor.

Art. 3. — (1) Structura teritorială de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură verifică documentele prevăzute la art. 2 alin. (2) în termen de maximum 15 zile lucrătoare de la data primirii acestora și, în situația în care sunt conforme, procedează astfel:

a) inspectorul-șef avizează fișa de calcul;

b) întocmește decontul justificativ privind acordarea alocațiilor bugetare proprietarilor de păduri în vederea gestionării durabile a fondului forestier, potrivit modelului prevăzut în tabelul nr. 2 la prezenta metodologie;

c) transmite documentele prevăzute la lit. a) și b), centralizat pe ocoale silvice și pe unități administrativ-teritoriale, cu adresă de înaintare, către structura coordonatoare din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.

(2) În situația în care structura teritorială de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură constată neconformități în documentele prevăzute de art. 2 alin. (2), solicită ocolului silvic care asigură serviciile silvice clarificări, informații sau documente suplimentare, după caz, returnează pentru refacere sau respinge motivat documentația depusă, în termen de maximum 15 zile lucrătoare de la data primirii acesteia.

Art. 4. — Structura teritorială de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură transmite către structura coordonatoare din cadrul acesteia următoarele:

a) cererea de decontare;

b) fișa de calcul al sumelor pentru asigurarea serviciilor silvice, întocmită de ocolul silvic nominalizat care efectuează serviciile silvice, avizată de structura teritorială de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură;

c) formularul de decont justificativ privind acordarea alocațiilor bugetare proprietarilor de păduri în vederea gestionării durabile a fondului forestier.

Art. 5. — (1) Structura coordonatoare din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură verifică documentele prevăzute la art. 4 și le transmite, pentru realizarea deconturilor aferente, direcției care gestionează bugetul din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, în termen de 30 de zile de la data primirii acestora.

(2) Un exemplar, în copie, al documentelor prevăzute la art. 4 se păstrează și de către structura coordonatoare din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.

Art. 6. — (1) Direcția care gestionează bugetul din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură primește și analizează documentația și transmite plățile către structura teritorială de specialitate a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, competență teritorial, care efectuează plățile către ocoalele silvice care asigură serviciile silvice, în condițiile legii.

(2) Documentele prevăzute la art. 5, actele de decontare și de evidență a cheltuielilor efectuate din alocațiile bugetare pentru administrare sau servicii silvice se îndosariază distinct și se înregistrează în conturi separat de orice alte cheltuieli.

(3) Plățile efectuate din alocațiile bugetare sunt supuse controlului financiar preventiv, potrivit reglementărilor legale în vigoare.

*) La calculul suprafeței medii a unui canton silvic se are în vedere echivalența pe forme de relief, iar la încadrarea pe forme de relief se ia în calcul altitudinea maximă, atunci când aceasta este variabilă.

Tabelul nr. 1
— model —

Se avizează.
Inspector-șef,
.....

FIȘA DE CALCUL
al sumelor pentru asigurarea serviciilor silvice

Nr. crt.	Suprafața — ha —	Suprafața pe forme de relief — ha —	Nr. zile/ha	Valoarea unitară — zile/ha —	Valoarea totală — lei —
		câmpie			
		deal			
		munte			
Total					

Șeful ocolului silvic,
.....

Tabelul nr. 2
— model —

Autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură
(.....)
Garda Forestieră

DECONT JUSTIFICATIV*)
pe trimestrul, anul

1. Amplasamentul suprafeței pentru care se asigură serviciile silvice:
județul, localitatea....., Ocolul Silvic
2. Beneficiarii lucrării:

Nr. crt.	Nr. și data procesului-verbal de punere în posesie	Numele și prenumele/ Denumirea persoanei juridice înscrise în procesul-verbal de punere în posesie	Nr. și data actului de constatare potrivit art. 16 alin. (7)	UP	ua	Suprafața — ha —	Nr. zile/ha	Valoarea unitară — zile/ha —	Valoarea — lei —

3. Ocolul silvic care realizează serviciile silvice:

Denumirea

Sediul: comuna/orașul, str. nr.

Numărul de înmatriculare în registrul comerțului/Numărul de înregistrare în Registrul asociațiilor și fundațiilor

Numărul unic de înregistrare

Contul ocolului silvic în care se transmit sumele

Inspector-șef,

.....

(numele și prenumele)

L.S./S.S.

Șeful serviciului financiar-contabil,

.....

*) Se întocmește un decont pentru toate suprafețele de fond forestier cu proprietar neidentificat pentru care sunt asigurate serviciile silvice de același ocol silvic."

Art. II. — (1) Începând cu anul 2020 se interzice exportul de lemn de foc către state non-UE.

(2) Încălcarea interdicției prevăzute la alin. (1) determină confiscarea contravalorii materialului lemnos care a făcut obiectul exportului.

Art. III. — Alineatul (2) al articolului 5 din Legea nr. 192/2010 privind trecerea unor drumuri forestiere și a lucrărilor de corectare a torenților din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în domeniul public al unor unități administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 18 octombrie

2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Este interzisă schimbarea categoriei de folosință silvică și a destinației pentru terenurile forestiere prevăzute la art. 2, cu excepția terenurilor necesare realizării și/sau extinderii și/sau modernizării următoarelor categorii de lucrări: drumuri de interes național, județean sau local. Terenurile vor putea fi utilizate în scopul realizării și/sau extinderii și/sau modernizării drumurilor de interes național, județean sau local după finalizarea procedurilor prevăzute de legislația în vigoare referitoare la scoaterea definitivă și ocuparea temporară a terenurilor din fondul forestier național.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

PETRU-GABRIEL VLASE

București, 14 iulie 2017.

Nr. 175.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 46/2008 — Codul silvic, precum și pentru modificarea art. 5 alin. (2) din Legea nr. 192/2010 privind trecerea unor drumuri forestiere și a lucrărilor de corectare a torenților din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în domeniul public al unor unități administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 46/2008 — Codul silvic, precum și pentru modificarea art. 5 alin. (2) din Legea nr. 192/2010 privind trecerea unor drumuri forestiere și a lucrărilor de corectare a torenților din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în domeniul public al unor unități administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 14 iulie 2017.

Nr. 640.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 69**

din 28 februarie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37
din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006 și ale art. 349 din Codul penal**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006 și ale art. 349 din Codul penal, excepție ridicată de Valentin Candidatu în Dosarul nr. 30.226/197/2013 al Judecătoriei Brașov — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.137D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, avocat Ioan Gliga, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, arătând, în esență, că textele de lege criticate contravin art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, deoarece din redactarea acestora cetățeanul obișnuit nu are posibilitatea reală de a-și corija comportamentul astfel încât să nu încalce aceste dispoziții a căror nerespectare este sancționată cu aplicarea unei pedepse. Ar trebui ca textul de lege criticat să prevadă exact care sunt măsurile la care se face referire, pentru ca, analizând aceste măsuri, justițiabilul să își formeze o conduită socială conformă. Singurele dispoziții din Legea nr. 319/2006 care fac trimitere la măsurile menționate generic se regăsesc la art. 7 alin. (1) din lege, acestea fiind reperate fundamentale față de care o persoană trebuie să își corecteze conduita. În acest context, face referire la cele reținute în Hotărârea din 4 mai 2000 a Curții Europene a Drepturilor Omului, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, în ceea ce privește cerința previzibilității legii. Arată, de asemenea, că toate prevederile din Legea nr. 319/2006 care reglementează măsurile de securitate și sănătate în muncă se completează cu norme elaborate de angajator referitoare la organizarea activităților de producție din unitatea respectivă. Se ajunge astfel la ipoteza reținută în Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, și anume aceea ca un „legiuitor”, altul decât Parlamentul, să stabilească norme de conduită specifice pentru fiecare persoană. Pornind de la dispozițiile legale criticate, care au un caracter generic, angajatorul nu va putea niciodată să prevadă toate măsurile legale de sănătate și securitate în muncă, astfel încât să nu devină subiect al unei infracțiuni.

4. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, arătând că ipoteza de la care pleacă autorul excepției este aceea că un cetățean obișnuit nu poate să își corijeze conduita, deoarece norma este prea generală. Textul de lege criticat se adresează însă unor profesioniști, iar nu cetățeanului obișnuit, profesioniștii având obligația ca în calitatea lor de angajatori să cunoască legile care le guvernează activitatea. Sintagma „securitate și sănătate în muncă” este definită expres de art. 5 lit. n) din Legea nr. 319/2006, acest act normativ reglementând în art. 7 alin. (4), art. 8, art. 11—13 și art. 27 cu privire la toate măsurile legale pe care angajatorii sunt obligați să le ia. Măsurile respective nu sunt stabilite prin alte acte, ci prin lege. Nu poate fi primită nici critica referitoare la faptul că nu se poate distinge între contravențiile prevăzute de lege și infracțiunea reglementată în textele de lege criticate. Distincția este simplă, încălcarea măsurilor legale de sănătate și securitate în muncă reprezintă contravenție, iar dacă prin săvârșirea faptei se creează un pericol grav și iminent de producere a unui accident de muncă sau de îmbolnăvire profesională, fapta reprezintă infracțiune. Toate noțiunile cu care operează textele de lege criticate sunt definite la art. 5 lit. l), g) și r) din Legea nr. 319/2006, lege care transpune Directiva 89/391/CEE a Consiliului din 12 iunie 1989 privind punerea în aplicare de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 23 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 30.226/197/2013, **Judecătoria Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006 și ale art. 349 din Codul penal.** Excepția a fost invocată într-o cauză penală în care autorul a fost trimis în judecată prin rechizitoriul emis în dosar, pentru săvârșirea mai multor infracțiuni, în concurs, printre acestea fiind și cea prevăzută de art. 37 din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece sintagma „măsuri legale de securitate și sănătate în muncă” este extrem de cuprinzătoare. În lipsa unei individualizări concrete a măsurilor ce trebuie respectate pentru ca fapta să intre sub incidența ilicitului penal, subiectul de drept căruia i se adresează această normă este în imposibilitatea de a se conforma acesteia, respectiv de a-și adapta comportamentul astfel încât să nu intre sub incidența legii penale. Art. 7 alin. (1) din Legea nr. 319/2006 nu este de natură a indica conduita ce trebuie avută de subiectele de drept cărora li se adresează și niciun alt text de lege nu definește, în concret, măsurile de securitate și sănătate în muncă.

7. Neclaritatea soluției legislative reglementate de textele de lege criticate ce rezultă din modul deficitar de redactare are ca efect faptul că nu se poate cunoaște dacă nerespectarea unor măsuri de securitate și sănătate în muncă constituie contravenție, dacă acestea sunt sau nu sancționate în vreun fel ori dacă intră sub incidența normei criticate, constituind infracțiune. Legiuitorul este obligat să stabilească astfel nerespectarea căror măsuri de protecția muncii constituie infracțiune, raportat la pericolul social al acestor fapte și la urmările produse. Imprecizia textelor de lege criticate este de natură să determine un puternic sentiment de insecuritate pentru cetățean, deoarece oricând se va putea spune că măsurile luate de acesta pentru prevenirea unui accident nu au fost suficiente, dar, în același timp, legea nu descrie în norma de incriminare în ce constă acțiunea ilegală, *verbum regens*, în funcție de care chiar instanța să poată aprecia dacă o atitudine este conformă sau nu.

8. **Judecătoria Brașov — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, nu se poate susține că textelor de lege criticate le lipsește caracterul previzibil și accesibil. Legea nr. 319/2006 prevede expres obligațiile impuse angajatorilor în vederea asigurării sănătății și securității în muncă, stabilind care încălcări ale dispozițiilor legale atrag răspunderea contravențională și care atrag răspunderea penală. Capitolul III din Legea nr. 319/2006 prevede în mod clar obligațiile angajatorilor în vederea asigurării securității și sănătății în muncă, în timp ce art. 5 lit. l) din lege definește pericolul grav și iminent de accidentare, de existența căruia depinde caracterul penal sau contravențional al faptei săvârșite, dispozițiile legale îndeplinind cerința accesibilității și previzibilității. De la intrarea în vigoare a Codului penal, neluarea măsurilor de securitate și sănătate în muncă se regăsește incriminată în dispozițiile art. 349, care se completează cu prevederile Legii nr. 319/2006 atât în ceea ce privește obligațiile impuse angajatorilor, cât și în privința definirii noțiunii de pericol iminent, caracterul accesibil și previzibil fiind menținut în continuare.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât termenii folosiți de textele de lege criticate au un înțeles univoc, permițând oricărui destinatar al normei penale înțelegerea și adaptarea conduitei la exigențele legale. Obligațiile angajatorilor sunt menționate în capitolul III al Legii nr. 319/2006, iar fiecare sector de activitate care beneficiază de reglementări speciale privind protecția muncii cuprinde prevederi care vin să detalieze obligațiile angajatorilor în acest sens. Mai mult, susținerile autorului excepției conform cărora textul de lege criticat nu este accesibil subiectului activ nu pot fi primite, deoarece acesta trebuia ca, în virtutea profesiei, să cunoască aplicarea normelor de sănătate și securitate în muncă.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 349 din Codul penal sunt constituționale. În acest sens arată că infracțiunea de neluare a măsurilor legale de securitate și sănătate în muncă, reglementată prin art. 349 din Codul penal într-o variantă simplă și atenuată față de art. 37 din Legea nr. 319/2006, se completează cu dispozițiile din capitolul III al acestui act normativ care stabilesc în mod clar care sunt obligațiile angajatorului, fără a se putea reține neclaritatea și imprezibilitatea textului de lege criticat.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile apărătorului prezent al autorului excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, așa cum a fost reținut de instanța de judecată în dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie atât prevederile art. 37 din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 26 iulie 2006, cât și cele ale art. 349 din Codul penal. Curtea se va pronunța asupra ambelor texte de lege, deoarece fapta a fost săvârșită înainte de intrarea în vigoare a Codului penal, iar singurul în măsură să decidă care este legea penală mai favorabilă aplicabilă în cauză este judecătorul fondului, cu prilejul pronunțării hotărârii prin care aceasta se soluționează. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 37 din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006: „(1) *Neluarea vreuneia dintre măsurile legale de securitate și sănătate în muncă de către persoana care avea îndatorirea de a lua aceste măsuri, dacă se creează un pericol grav și iminent de producere a unui accident de muncă sau de îmbolnăvire profesională, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la un an la 2 ani sau cu amendă.*

(2) *Dacă fapta prevăzută la alin. (1) a produs consecințe deosebite, pedeapsa este închisoarea de la un an la 3 ani sau amendă.*

(3) *Fapta prevăzută la alin. (1) săvârșită din culpă se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, iar fapta prevăzută la alin. (2) săvârșită din culpă se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la un an sau cu amendă.*”;

— Art. 349 din Codul penal: „(1) *Neluarea vreuneia dintre măsurile legale de securitate și sănătate în muncă de către persoana care avea îndatorirea de a lua aceste măsuri, dacă se creează un pericol iminent de producere a unui accident de muncă sau de îmbolnăvire profesională, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.*

(2) *Fapta prevăzută în alin. (1) săvârșită din culpă se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.*”

15. Curtea reține că art. 37 din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006 a fost abrogat prin art. 183 din titlul II al Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 289/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012. Având în vedere data săvârșirii infracțiunii, stadiul procesual al cauzei în care a fost ridicată excepția, prevederile art. 5 din Codul penal, cele reținute prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, Curtea constată că acest articol continuă să își producă efectele juridice în cauză, astfel încât va fi supus controlului de constituționalitate, potrivit Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea Constituțională a statuat că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse

controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

16. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele de lege criticate aduc atingere dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), potrivit căruia „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că legiuitorul a adoptat Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006 cu scopul de a pune de acord legislația națională în materia securității și sănătății în muncă cu legislația europeană din același domeniu, respectiv cu prevederile Directivei 89/391/CEE a Consiliului din 12 iunie 1989 privind punerea în aplicare de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 183 din 29 iunie 1989.

18. Curtea va analiza conținutul infracțiunii reglementate de art. 37 din Legea nr. 319/2006 și de art. 349 din Codul penal, deoarece autorul critică, din perspectiva încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție, referitor la principiul clarității, preciziei și previzibilității legii, lipsa unei individualizări concrete a măsurilor ce trebuie respectate pentru ca fapta să intre sub incidența ilicitului penal, respectiv reglementarea neclară a elementului material al infracțiunii, *verbum regens*.

19. Curtea reține că Legea nr. 319/2006 stabilește principiile generale referitoare la prevenirea riscurilor profesionale, protecția sănătății și securitatea lucrătorilor, eliminarea factorilor de risc și accidentare, informarea, consultarea, participarea echilibrată potrivit legii, instruirea lucrătorilor și a reprezentanților lor, precum și direcțiile generale pentru implementarea acestor principii. Așadar, aceasta constituie legea-cadru în ce privește securitatea și sănătatea în muncă, prevederile sale fiind aplicabile în toate sectoarele de activitate, atât publice, cât și private [art. 1 și 3 din Legea nr. 319/2006].

20. Referitor la elementele preexistente ale infracțiunii reglementate de art. 37 din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, iar, după abrogarea acestuia, de art. 349 din Codul penal, Curtea observă că prin Legea nr. 319/2006 se prevede obligația adoptării măsurilor legale privind securitatea și sănătatea în muncă, definite ca fiind un ansamblu de activități instituționalizate, având ca scop asigurarea celor mai bune condiții în desfășurarea procesului de muncă, apărarea vieții, integrității fizice și psihice, sănătății lucrătorilor și altor persoane participante la procesul de muncă [art. 5 lit. n)].

21. Analizând conținutul infracțiunii reglementate de art. 37 din Legea nr. 319/2006 și de art. 349 din Codul penal, Curtea constată că obiectul juridic special al acesteia îl constituie relațiile sociale privind securitatea și sănătatea în muncă a lucrătorilor, ocrotite de norma legală prin obligarea persoanei care are îndatorirea de a lua măsurile corespunzătoare pentru evitarea producerii unui accident de muncă sau unei îmbolnăviri profesionale. Subiectul activ al infracțiunii este persoana care are îndatorirea de a lua măsurile legale de securitate și sănătate în muncă, iar subiectul pasiv — lucrătorul sau alt participant la procesul de muncă. Cât privește structura și conținutul juridic al infracțiunii, Curtea observă că situația premisă constă în participarea la procesul de muncă ca lucrător, în temeiul unui contract sau fără a avea un contract încheiat. Referitor la latura obiectivă a conținutului constitutiv al infracțiunii, Curtea constată că aceasta cuprinde un element material, respectiv o inacțiune/omisiune care constă în neluarea măsurilor legale de securitate și sănătate în muncă de către subiectul activ — persoana care avea îndatorirea de a lua aceste măsuri. Cerința esențială constă în crearea unui pericol iminent, urmarea

imediată o constituie producerea stării de pericol iminent, iar legătura de cauzalitate indică raportul dintre neluarea măsurilor legale de securitate și sănătate în muncă și rezultatul sau urmarea imediată reprezentată de crearea pericolului iminent de producere a unui accident de muncă sau a unei îmbolnăviri profesionale. În ceea ce privește latura subiectivă, se identifică elementul subiectiv, respectiv culpa sau intenția, precum și cerința esențială (mobilul care declanșează fapta), în cazul în care acesta există.

22. Curtea va reaminti jurisprudența sa referitoare la principiul calității legii, urmând ca, în aplicarea considerentelor de principiu reținute, să verifice constituționalitatea textelor de lege criticate, din perspectiva criticilor formulate de autorul excepției, cu privire la reglementarea neclară a elementului material al infracțiunii. Curtea reține că prin Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 14 martie 2016, paragrafele 39—42, a statuat cu privire la obligația legiuitorului de a edicta norme clare, precise și previzibile. S-a făcut trimitere, prin decizia anterioară, la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 553 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 21 septembrie 2015 (paragraful 23), prin care Curtea a reținut că standardul constituțional de protecție a libertății individuale impune ca limitarea acesteia să se realizeze într-un cadru normativ care, pe de o parte, să stabilească expres cazurile de limitare a acestei valori constituționale, iar, pe de altă parte, să prevadă într-un mod clar, precis și previzibil aceste cazuri. De asemenea, a fost reținută și Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015 (paragrafele 24 și 25), prin care Curtea a statuat că, în ipoteza infracțiunilor, legiuitorul trebuie să indice în mod clar și neechivoc obiectul material al acestora în chiar cuprinsul normei legale sau acesta să poată fi identificat cu ușurință, prin trimiterea la un alt act normativ cu care textul incriminator se află în conexiune, în vederea stabilirii existenței/inexistenței infracțiunii. Tot prin Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016 (paragraful 42), Curtea Constituțională a făcut referire la cerințele de calitate a legii, garanție a principiului legalității, reflectate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, prin Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României* (paragraful 66), a reținut că sintagma „prevăzută de lege” impune ca măsura incriminată să aibă un temei în dreptul intern și vizează, de asemenea, calitatea legii în cauză: aceasta trebuie să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. De asemenea, s-a statuat că nu se poate considera drept „lege” decât o normă enunțată cu suficientă precizie, pentru a permite cetățeanului să își controleze conduita; apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el trebuie să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Tot astfel, prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, paragraful 45, Curtea a reținut că legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe, și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedepsa pe care o riscă în virtutea acestora [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29; Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145; Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51; Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41

și 42; Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34; Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140; Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108; Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 2), paragrafele 93, 94 și 99; Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91]. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceștia le prezintă (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35; Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35; Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragraful 109).

23. Aplicând considerentele de principiu anterior menționate, Curtea reține, în primul rând, că legea transpune un principiu important, respectiv acela al responsabilității angajatorului de a asigura securitatea și sănătatea lucrătorilor în toate aspectele legate de muncă, chiar și în situația în care apelează la servicii externe, și indiferent de modul în care lucrătorii își îndeplinesc obligațiile în domeniu [art. 6 din Legea nr. 319/2006]. Legea reglementează, în primul rând, conduita angajatorilor, care, prin desfășurarea activităților specifice unui domeniu de activitate, au obligația de a cunoaște și cadrul normativ aplicabil, inclusiv în ceea ce privește respectarea măsurilor de securitate și sănătate în muncă, astfel încât critica autorului, potrivit căreia persoanele nu își pot adapta comportamentul pentru a nu ajunge în situația de a săvârși o faptă penală, nu poate fi primită.

24. De asemenea, legea definește pericolul grav și iminent de accidentare, definește accidentul de muncă — vătămarea violentă a organismului, precum și intoxicația acută profesională, care au loc în timpul procesului de muncă sau în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu și care provoacă incapacitate temporară de muncă de cel puțin 3 zile calendaristice, invaliditate ori deces, precum și boala profesională — afecțiunea care se produce ca urmare a exercitării unei meserii sau profesii, cauzată de agenți nocivi fizici, chimici ori biologici caracteristici locului de muncă, precum și de suprasolicitarea diferitelor organe sau sisteme ale organismului în procesul de muncă [art. 5 lit. l), g) și h) din Legea nr. 319/2006]. Totodată, cu privire la accidentele de muncă și bolile profesionale se reglementează amplu prin dispozițiile art. 30, 31 și 34 din Legea nr. 319/2006.

25. Curtea reține că nu poate fi primită nici critica potrivit căreia, datorită neclarității textelor de lege supuse controlului, nu se poate face diferența între săvârșirea unei contravenții și a unei infracțiuni. Astfel, contravențiile sunt reglementate prin art. 39 din Legea nr. 319/2006, care statuează cu privire la faptele săvârșite de angajatorii aflați în una dintre situațiile prevăzute de lege, enumerate în conținutul său. **Diferența o reprezintă, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, crearea unei stări de pericol grav și iminent de producere a unui accident de muncă, potrivit art. 37 din Legea nr. 319/2006, ori a unui pericol iminent, potrivit art. 349 din Codul penal, definit potrivit art. 5 lit. l) din Legea nr. 319/2006 ca fiind**

situația concretă, reală și actuală, căreia îi lipsește doar prilejul declanșator pentru a produce un accident în orice moment.

26. Aplicând considerentele reținute în jurisprudența Curții anterior menționată la prezenta cauză, Curtea observă că elementul material al infracțiunii este indicat în mod clar și neechivoc în chiar cuprinsul normei legale și constă în „*neluarea măsurilor legale de securitate și sănătate în muncă*”, măsuri care pot fi identificate cu ușurință, fiind prevăzute în capitolele III și V din Legea nr. 319/2006. Acestea, chiar dacă au o formulare generică, specifică unei legi-cadru, permit angajatorului să își controleze conduita, astfel încât să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă.

27. Curtea constată că ar fi imposibilă enumerarea în textele de lege criticate a tuturor măsurilor de securitate și sănătate în muncă. Tocmai de aceea legiuitorul a optat pentru o reglementare ce presupune un anumit grad de abstractizare și de generalitate. Reglementările cuprinse în Legea nr. 319/2006, lege-cadru, sunt detaliate, în funcție de domeniul în care se aplică, prin hotărâri ale Guvernului care, potrivit art. 108 alin. (2) din Constituție, se emit pentru organizarea executării legilor.

28. Faptul că legiuitorul nu a enumerat în textul incriminator toate măsurile de sănătate și securitate în muncă, din toate domeniile în care acestea se aplică, nu aduce atingere principiului constituțional invocat, deoarece orice normă juridică trebuie să aibă un anumit grad de abstractizare. Revine instanței, în procesul de interpretare și aplicare a legii, rolul de a identifica în cuprinsul Legii nr. 319/2006 aceste măsuri și de a le corobora cu acelea din legislația specială ori subsecventă.

29. În acest sens, cu referire la principiul aplicabilității generale a legilor, prin hotărârile din 22 noiembrie 1995, 24 mai 2007, 12 februarie 2008 și 21 octombrie 2013, pronunțate în cauzele *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, și *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre (a se vedea Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, precitată, paragraful 46, și Decizia nr. 772 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 3 mai 2017, paragraful 23).

30. În concluzie, Curtea reține că textele de lege criticate sunt redactate în conformitate cu art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit căruia „*Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce*”, precum și cu cerințele de claritate, precizie și previzibilitate ale legii impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Valentin Candidatu în Dosarul nr. 30.226/197/2013 al Judecătoriei Brașov — Secția penală și constată că prevederile art. 37 din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006 și ale art. 349 din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția pronunțată prin Decizia nr. 69 din 28 februarie 2017, considerăm că ar fi trebuit admisă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006 și art. 349 din Codul penal, în sensul că acestea sunt neconstituționale, în măsura în care „*măsurile legale de securitate și sănătate în muncă*”, a căror nerespectare constituie infracțiune, nu sunt reglementate în mod explicit și distinct, în conținutul lor.

În acest sens reținem că autorul critică, din perspectiva încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție, referitor la principiul clarității, preciziei și previzibilității legii, lipsa unei individualizări concrete a măsurilor ce trebuie respectate pentru ca fapta să intre sub incidența ilicitului penal, respectiv reglementarea neclară a elementului material al infracțiunii, *verbum regens*.

Apreciem că analiza excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, cât și a celor ale art. 349 din Codul penal prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție trebuie făcută prin prisma principiilor dezvoltate în considerentele Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, și în cele ale Deciziei nr. 619 din 11 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 4 ianuarie 2017.

Astfel, pornind de la situația din dosar, observăm că prima instanța a condamnat inculpatul doar pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 37 din Legea nr. 319/2006, fără a indica în mod concret care sunt măsurile legale de securitate și sănătate în muncă nerespectate. În apel, instanța l-a achitat pe autorul excepției, reținând, în esență, că fapta concretă imputată autorului excepției nu este prevăzută de legea penală, încălcările obligațiilor art. 8 alin. (1), art. 12 alin. (1) lit. a) și b), art. 13 lit. a), b), f), h), j), r) și art. 25 alin. (2) din Legea nr. 319/2006 reprezentând contravenții.

Din examinarea Legii nr. 319/2006 observăm că în art. 1 alin. (1) se stipulează că: „*Prezenta lege are ca scop instituirea de măsuri privind promovarea îmbunătățirii securității și sănătății în muncă a lucrătorilor*”, de asemenea, în art. 39 din Legea nr. 319/2006 sunt reglementate contravențiile și sancțiunile acestora, contravenții care pot fi săvârșite de angajator. Nicăieri în cuprinsul legii nu apar reglementate **distinct** măsurile legale de securitate și sănătate în muncă, a căror nerespectare de către **persoana** care avea îndatorirea să

le ia ar constitui infracțiune. În practică, astfel cum se observă din opinia instanței care a judecat cauza în fond, exprimată în încheierea de sesizare a Curții Constituționale, **caracterul penal sau contravențional al faptei săvârșite depinde de existența pericolului grav și iminent** (art. 37 din Legea nr. 319/2006) **sau iminent** (art. 349 din Codul penal) **de accidentare**.

În lipsa unei reglementări exprese a elementului material al infracțiunii, este lăsată la latitudinea instanțelor de judecată aprecierea asupra măsurilor legale de securitate și sănătate în muncă a căror nerespectare poate constitui infracțiune.

Totodată, obligațiile angajatorilor în domenii specifice de activitate sunt reglementate prin hotărâri ale Guvernului, cum ar fi, de exemplu, Hotărârea Guvernului nr. 971/2006 privind cerințele minime pentru semnalizarea de securitate și/sau de sănătate la locul de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 683 din 9 august 2006, care transpune Directiva 92/58/CEE; Hotărârea Guvernului nr. 1.048/2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru utilizarea de către lucrători a echipamentelor individuale de protecție la locul de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 722 din 23 august 2006, care transpune Directiva 89/656/CEE, și Hotărârea Guvernului nr. 1.049/2006 privind cerințele minime pentru asigurarea securității și sănătății lucrătorilor din industria extractivă de suprafață sau subteran, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 25 august 2006, care transpune Directiva 92/104/CEE. Deși în aceste hotărâri ale Guvernului se stipulează că „*prevederile Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006 se aplică în totalitate întregului domeniu la care se face referire la art. 1, fără a aduce atingere prevederilor mai restrictive și/sau specifice ale prezentei hotărâri*”, este greu de determinat cărui articol cuprins în Legea nr. 319/2006 i se subsumează obligațiile specifice ale angajatorilor, reglementate prin hotărâri ale Guvernului.

Este dubitabilă, în acest context, însăși practica exponenților puterii executive de a transpune piese ale acquis-ului european prin acte normative de rang secund, subsecvente legii, cum sunt hotărârile Guvernului, în loc de a proceda la o ierarhizare normativă corespunzătoare forței juridice pe care acestea ar trebui să o dobândească în dreptul intern.

Această reglementare difuză este primul argument în temeiul căruia apreciem că textul de lege criticat nu întrunește cele trei cerințe de calitate care rezultă din art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală — claritate, precizie și previzibilitate.

Prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, paragraful 45, Curtea a făcut referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), care, pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni, prevede și principiul potrivit căruia legea penală nu trebuie interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, de exemplu, prin analogie. Rezultă astfel că legea **trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile**, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29; Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145; Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51; Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42; Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34; Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140; Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108; Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei (nr. 2)*, paragrafele 93, 94 și 99; Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91]. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare, pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, **cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor**, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35; Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, și Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragraful 109).

Tot prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, paragrafele 61 și 68, Curtea a reținut că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrarului, prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare, precise și previzibile, este

obligatorie. Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege [înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului], neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului, de natură să substituie normele juridice. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, **în sistemul de drept continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor** (Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, paragraful 16).

În exercitarea competenței de legiferare în materie penală, legiuitorul trebuie să țină seama de principiul potrivit căruia incriminarea unei fapte ca infracțiune trebuie să intervină ca ultim resort în protejarea unei valori sociale, ghidându-se după principiul „ultima ratio”. Acest principiu nu trebuie interpretat ca având semnificația că legea penală trebuie privită ca ultimă măsură aplicată din perspectivă cronologică, ci trebuie interpretat ca având semnificația că legea penală este singura în măsură să atingă scopul urmărit, alte măsuri de ordin civil, administrativ etc. fiind improprii în realizarea acestui deziderat. În sens larg, scopul urmărit de legiuitor prin legislația penală este acela de a apăra ordinea de drept, iar, în sens restrâns, este acela de a apăra valori sociale, identificate de legiuitor în partea specială a Codului penal, acest scop fiind, în principiu, legitim. Totodată, măsurile adoptate de legiuitor pentru atingerea scopului urmărit trebuie să fie adecvate, necesare și să respecte un just echilibru între interesul public și cel individual. Din perspectiva principiului „ultima ratio” în materie penală, nu este suficient să se constate că faptele incriminate aduc atingere valorii sociale ocrotite, ci această atingere trebuie să prezinte un anumit grad de intensitate, de gravitate, care să justifice sancțiunea penală. În concluzie, în materie penală, principiul legalității incriminării, „*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*”, impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar acesta supunându-se sancțiunii penale (a se vedea paragrafele 65, 68 și 69 din Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016).

Pentru aceste argumente, astfel cum am arătat mai sus, apreciem că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece reglementează difuz, de o manieră generală și insuficient de precisă, lăsând la latitudinea instanțelor de judecată clarificarea normei penale, fără a îndeplini cele trei cerințe de calitate care rezultă din art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală — claritate, precizie și previzibilitate, precum și prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de neluare a măsurilor legale de securitate și sănătate în muncă, prin acte normative de rang secundar, inferioare sau subsecvente legii, altele decât legile emise de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, sau de Guvern, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție (a se vedea, *ad similibet*, paragraful 65 din Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016).

Judecător,

conf. univ. dr. **Simona-Maya Teodoroiu**

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

